

DEBRA ELIZA MANE

I'll be home for Christmas

I'll be home for Christmas
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Debra Eliza Mane
Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave december 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

‘Je mag naar huis, cowboy.’ Sergeant Donovan schudde zijn hand. *‘Thank you for your service.’*

Met een voldaan gevoel glimlachte Noël naar de man voor hem. Het was bizar dat zijn tijd in het leger er eindelijk opzat. Hij had vijftien jaar van zijn leven doorgebracht in tentjes, loodsen en in de ongetemde natuur van landen die ver bij Amerika vandaan lagen. Een echt thuis had hij al heel lang niet meer gehad.

‘Dankjewel.’ Of had hij “graag gedaan” moeten zeggen? Ach, wat maakte het ook uit. Hij mocht naar huis! Niet dat hij eigenaar was van een huis, maar dat terzijde. Het was maar goed dat zijn ouders, die ondertussen de zeventig aantikten, altijd een kamertje voor hem vrij hadden. Hij zou dus teruggaan naar zijn ouderlijk huis in Dillon, waar hij geboren en getogen was.

Hij zette een stap achteruit en groette zijn sergeant een laatste keer door zijn hand tegen zijn slaap te leggen.

‘Op de plaats rust, soldaat,’ zei Sergeant Donovan nadat hij hem op dezelfde manier teruggegroet had. ‘Het ga je goed.’ Hij gaf hem een grote glimlach en luid gejuich klonk in de kleine kamer waarin ze zich bevonden. Donovan sloeg zijn sterke armen om hem heen en gaf hem een paar klappen op zijn rug. ‘We gaan je missen, man.’

Menig ander dook om zijn nek en nadat hij afscheid had genomen van het hele peloton, was het dan echt tijd om zijn tassen, die al klaarstonden bij de deur, op te pakken. Hij keek nog een keer achterom, tikte zijn slaap aan met zijn vingertoppen en liep toen met een vol gevoel van tevredenheid een nieuw hoofdstuk van zijn leven tegemoet.

Zijn beste maat had hem aangeboden een ritje naar het dichtstbijzijnde busstation te geven, maar dat had hij afgeslagen. Hij had al zoveel gelopen de afgelopen jaren dat een stukje naar de bushalte er ook nog wel bij kon. Zijn zwarte laarzen, die hij vanmorgen waarschijnlijk voor de laatste keer in de schoenpoets gezet had, knerpten in de witte sneeuwdeken die de wereld voor hem bedekt had. De sneeuw was prachtig, vele malen beter dan de sneeuw die hij in de verre landen gezien had waar hij naar uitgezonden was geweest. De sneeuw daar was bezoedeld met bloed- en kruitsporen. Hier in Montana was de sneeuw maagdelijk wit, zoals ze behoorde te zijn. Hij haalde eens diep adem en

genoot van de frisse lucht. Was dit hoe zijn nieuwe leven rook?

De zware tassen, waarin al zijn bezittingen zaten, drukten op zijn schouders, toch kon hem dat niet deren. Met flinke passen liep hij door. Tussen de witte bomen door en over het zachte pad vóór hem. Hij was pas twee dagen geleden teruggekomen op de basis in Missoula, dus alles om hem heen voelde als thuiskomen na een hele lange tijd weg te zijn geweest. Hij was dan nog wel niet in Dillon, maar dat zou niet heel lang meer duren.

Zijn ouders verwachtten hem pas na Kerstmis. Dat zijn vlucht vervroegd was met een week had hij expres voor zichzelf gehouden. Want wat kon hij hen beter geven voor kerst dan zichzelf?

Hij snoof kort en glimlachte breed bij die gedachte. Zijn moeder was een echte kerstfreak. Ze organiseerde elk jaar de kerstfair in het stadje en zorgde er persoonlijk voor dat elke inwoner van Dillon een steentje bijdroeg. Hopelijk kwam hij er dit jaar nog onderuit...

Noël schoof een laag sneeuw van het bankje bij de bushalte en nam plaats. De twee zware tassen die hij over zijn schouders had gedragen, legde hij naast zich neer en de rugtas die vol zat met persoonlijke spullen en herinneringen van de afgelopen vijftien jaar liet hij op zijn rug hangen.

2.

Dorothy stopte haar handen in haar jaszakken en rilde van de kou. Met springerige passen hopste ze door de sneeuw. Ze had zichzelf beter aan moeten kleden, als dat al mogelijk was. De dikke jas die ze aanhad, samen met de wollen muts en sjaal die bijna haar hele gezicht verstopten, zouden toch genoeg moeten zijn? Ze was even vergeten hoe het gesteld was met het weer in Montana. Het was dan ook al jaren geleden dat ze hier geweest was. Maar ze moest haar neus echt weer eens thuis laten zien, ondanks dat ze daar helemaal geen zin in had. Haar ouders hadden gedreigd op het vliegtuig te stappen en haar in Californië op te komen zoeken voor kerst. En daar had ze nog minder zin in dan zelf naar Dillon teruggaan. Nee, haar ouders hoorden niet thuis in haar leven in Cali. Ze hield wel van ze, hoor, dat was het punt niet, maar al haar contacten daar wisten niet dat ze een afstammeling was van Clint Eastwood en Dolly Parton. Want dat was de beste